

Môžete sa opísať pár slovami, kto ste, čomu sa venujete, aké sú vaše hobby?

Na tejto škole učím už dlho, z môjho pohľadu. Učenie ma veľmi baví, a neviem si predstaviť, že by som robila niečo iné. Myslím si, že keď učím na škole, kde sú mladí ľudia do 19 rokov, pomáha mi to zostať svieža a byť stále v strehu a funguje to tak, že ja učím vás, ale zároveň aj ja sa učím od vás.

Vždy, keď príde náročné obdobie uzatvárania známok alebo maturity, si poviem: „Prečo to vlastne robím?“ Potom vojdem do triedy, uvidím vás, študentky, a aj keď niekedy dáte riadne zabráť, viem, že by som nechcela robiť nič iné. Nie, že by som si nevedela predstaviť inú prácu, ale neviem, či by ma to tak naplňalo.

Moje hobby? Ako každý človek, ktorý pracuje s ľuďmi, potrebujem „vypnúť a nevidieť žiakov“ (aspoň chvíľku). Preto rada chodím do prírody, na turistiku alebo na bicykli. V zime lyžujem a chodím na bežkách.

Vieme, že učíte anglický jazyk. Na ktorý zážitok z hodiny angličtiny (už ako učiteľka) spomínate najradšej?

Tých zážitkov je veľa, ale ako čas plynie, mnohé z nich padnú do zabudnutia, kým vám ich niekto nepripomenie. Jeden z nich mi nedávno pripomenula moja dcéra.

V jednej mojej triede sa nechceli veľmi učiť angličtinu, asi nemali dostatočnú motiváciu hovoriť len po anglicky. Ved', v prípade núdze, som tam bola ja, ktorá som rozumela po slovensky.

Tak som si pripravila prekvapenie. Povedala som, že nás na hodinu angličtiny príde navštíviť moja známa, ktorá nevie po slovensky, ale by sa s nimi chcela porozprávať o našej škole, živote mladých a že aj oni sa jej môžu pýtať, ak ich niečo zaujme. V ten deň trochu pršalo, tak mladá lektorka vstúpila do triedy a mala okolo hlavy šál. Keď ju dievčence uvideli, opýtali sa ma po slovensky: „Ona je Turkyňa?“. Boli si vedomé, že ona im nerozumie.

Ale čo nevedeli bolo, že tá mladá lektorka bola moja dcéra, ktorá vie trochu po turecky, nakoľko v práci stále komunikuje v tomto jazyku.

V tomto rozhovore vám predstavujeme

PaedDr. Katarínu Durdíkovú,

ktorá na našej škole učí anglický jazyk a dejepis.

A tak sa im predstavila ako Turkyňa a rozprávala sa s nimi po anglicky.

Ja som sedela vzadu a tak trochu som sa na nich bavila. Boli si isté, že keď hovoria po slovensky, ona im nerozumie. Vytrápili sa, kým položili nejaké otázky, ale nakoniec zo seba vydali to, čo si mysleli, že vôbec nemajú – schopnosť komunikovať, keď nemôžu použiť slovenčinu. Hodina sa skončila, myslím, že k obojstrannej spokojnosti. Aj sme sa odfotili, rozlúčili, ale naše tajomstvo sme im neprezradili.

Ale to ešte nebol koniec. Na stužkovú slávnosť pozvali žiačky aj moju dcéru. Boli veľmi prekvapené, keď dcéra vošla do miestnosti. Privítali ju a ja som ju predstavila. „To je vaša dcéra?! Vy ste nás oklamali!“. Potom sme spomínali, ako a čo hovorili po slovensky a ona im rozumela, ale neprezradila sa.

Myslím, že doteraz na to spomínam nielen ja ale aj moje študentky ako na pekný zážitok. Aj ony povedali, že keby vedeli, kto je, nesnažili by sa rozprávať po anglicky.

Z toho plynie poučenie, že akýkoľvek prostriedok, ktorý donúti žiakov rozprávať po anglicky, je v škole dovolený 😊😊😊.

Ak by ste dostali teraz možnosť odletieť kamkoľvek do zahraničia, kam by ste išli a prečo práve tam?

Jednoznačná odpoveď- Kanada a Aljaška. Je tam neskutočne krásna príroda.

Keby ste neučili anglický jazyk, ktorý iný predmet by ste si ako učiteľka zvolili?

Učím aj dejepis, takže určite by to bol tento predmet. Ale som veľmi sklamaná, že žiakom sa dejepis učiť nechce, lebo sa im nechce čítať texty. V dejinách je veľa zaujímavých vecí. Je v nich veľké poučenie pre budúcnosť.

Na rozhovore sa podieľali Laura a Lujza Bialoňové, 2.B

